

Rybkorz...

Rōłzczasu siedzi se ze rułōm jedyn istny na rybach i gawcy sie na szpōnd, na spławik. Łorōz po tym jejigo szpōndzie przepływō motorōwka ze takim modernym terōzki narciarzym wodnym... I tak można ze trzi razy. Tyn istny tego niy szczimōł, wziōn berga, zagiyrzōł sie, ze ausszwōngym ciepnōł ta berga i trefiōł tego narciōrza. Narciōrz poszōł na dno. Rybkorz pomedikowōł deczko i niy poradzi sie doczkać aże tyn narciōrz wypłynie. Po pōruch minutkach niy szczimōł, ciepnōł wszyjsko i prōbowōł wyłowić tego trefiōnego bez sia „szportowca”.

Wyciōng ciało na brzyg i na doczkaniu robi mu: usta-uasta. Ku niymu podpływō zastaranō tym wszyjskim kolōna motorōwki i ze srogim zacykawiyiniym pytajōm rybkorza, cōż tyż łōn takigo robi.

– Nō, jak to co? Ryanimuja go... coś niy tak, cosik niy do porzōndku?

Na to te chopy ze tyj motorōwki:

– Panoczku! Nō, niby wszyjsko jes OK, ale nasz narciōrz miōł narty a tyn... mō szlyndzuchy!